

CANT D'UN HOME

de Pere Quart

Fóra tan bo que la Natura entera,
Éssers vivents i forces en renou,
Tot aquest Tot, Senyor, distant o pròxim
A poc a poc tendíssim al repòs
I, encara més - parlo de mi -, al silenci
I a la llum indirecta, com de llimbs!

Dolç desenllaç per a la temerària,
Tan abusiva lluita universal!

L'home sota el dolor, sota la por!
I per torna només la juvenesa
Sovint, massa sovint, pel fat malmesa,
I les fràgils i força fugisseres
Fruïcions del cor i de la carn,
Que paguem a preu alt tantes vegades.

Catàstrofes en terra, cel i mar,
Hàbit gens rar de la natura cega.
Crims terrífics, atroces agonies;
I tanta fam, i els odis i le guerres
Amb tanta sang, obra brutal dels homes.

L'altiva iniquitat dels poderosos!

Eina del bé i arma eficaç del mal,
La nostra consciència, quin misteri!
La bonesa dels bons, tan apreuada,
És impotència, covardia, truc?

Em puny el cor aquesta visió
D'un món formós i monstruós alhora!
Sempre per a la mort, per a la mort
Tantes naixences, tantes naixences!

La fe en un Cel ulterior em falla
I el No-res - res de res!- no el puc concebre.
Doncs si és així, deixeu-me que us invoqui:
Senyor, ¿per què, afligit o decebut,
No suspeneu el vol de l'Aventura?
Esbravat ja l'orgull de Creador
¿encara us plau sentir-vos responsable
d'una funesta Realitat sotmesa
a les estultes regles de l'Atzar
o, molt pitjor, de la Necessitat?

Atureu la carrera, el curs, el Temps,
Occiu la Mort i no acreixeu la Vida!
Eternitat és goig en quietud,
És Bellesa perfecta, imperfectible!

Us parla un cuc raríssim, ja ho sabeu,
I que es pensa que pensa...

Senyor, misericòrdia!